

— Нѣмамъ.

— Е добре тогава. азъ ще ти дамъ ржкавици, но затова пъкъ хубаво ще наредишъ дървата. Искашъ ли?

— Искамъ! — отвърна Слави съ свѣтнали отъ радостъ очи. — Азъ винаги помагамъ на дѣда.

Дѣдо Стаменъ намѣсти дръвника. Дърветата едно следъ друго запрѣщѣха подъ тежката бравва. Слави разви шалчето, окачи го на гвоздеа предъ вратата на зимника и се залови за работа. Той бѣше майсторъ въ нареждането на дървата. Нарездаше най-напредъ два реда край стената и презъ всѣки два реда ги кръстосваше да се не съборятъ. Работата спорѣше. Къмъ обѣдъ дървата бѣха на привършване.

— Дѣдо, погледни какъ хубаво съмъ ги наредилъ, — извика Слави отъ зимника.

— Хубаво, много хубаво си ги наредилъ, господинътъ ще остане доволенъ.

— Дѣдо, той дали ще ми даде ржкавици?

— Ще ти даде, щомъ обеща. Ела прибери тия дървета. Още десетина оставатъ, скоро ще си отидемъ за обѣдъ. Бре, че кораво дърво!

Дѣдо Стаменъ съ все сила заби бравдата въ едно дебело, чепато дърво. Не може да го разцѣпи. Замахна още по-силно. Отведнажъ, едната половина отъ дървото отхвъркна въ страни. Дѣдо Стаменъ усѣти, какъ нѣщо го блѣсна въ колѣното. Той изпъшка и се отпусна на земята. Слави изтърва дървата, които бѣше понесълъ къмъ зимника.

— Дѣдо, какво ти стана?

— Нищо, сине, ударихъ се малко но, ще мине.